

LBRIS

We know
books

ALI HAZELWOOD

Teoria

iubirii

Traducere din limba engleză și note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

CAPITOLUL 1

UNDE ȘI PARTICULE

Cu douăzeci și patru de ore în urmă

În toate clasele de gimnaziu, costumul meu de Halloween a fost Dualitatea Luminii.

Am desenat cu un marker mai multe cercuri și linii în zigzag pe un maiou alb al tatălui meu, pe care îl scosesem din gunoi. Privind retrospectiv, valoarea de producție a fost atât de scăzută, încât nici măcar profesorul de fizică n-a reușit să ghicească tematica acelui costum. Însă pe mine asta nu m-a deranjat deloc. Mergeam pe holuri având în minte vocea lui Bill Nye articulând frumoasa explicație a felului în care lumina poate să fie două lucruri diferite în același timp, depinzând de ceea ce vor oamenii să vadă: particulă și undă.

Ideea era de-a dreptul captivantă. Și m-a făcut să mă întreb dacă și eu aș fi putut să conțin două, nu, o multitudine de variante de Elsie. Fiecare dintre ele – fabricată, personalizată, alcătuită cu grijă. I-aș fi oferit fiecărui om pe care îl întâlneam varianta de care avea nevoie, pe care și-o dorea, după care tânjea. Iar, în schimb, el ar fi ținut la mine.

Floare la ureche, fotoni pereche.

E ciudat cum cariera mea de fiziciană și cea de a mă face plăcută au început cam în același timp. E ciudat că pot trage o linie dreaptă de la primul concept despre mecanica cuantică pe care l-am asimilat, până la slujba mea din prezent. De fapt, până la ambele mele slujbe. Prima, în care câștig mai nimic studiind teoriile fizicii care explică de ce moleculele se adună laolaltă precum fetele rele în grupuri, în pauza de prânz. Și cealaltă, în care...

Ei bine, cealaltă, în care pretind că sunt altcineva, cel puțin se plătește bine.

– Unchiul Paul o să încerce iarăși să ne atragă într-o partidă de sex în trei! îmi spune Greg privindu-mă cu ochii lui căprui, sentimentali, plini de regrete.

Iar eu nu ezit. Nu par enervată. Nu mă scutur de repulsie gândindu-mă la răsuflarea ca de gură de canal a unchiului Paul sau la freza slinoasă, care îmi amintește de o tufă de păr pubian.

Bine, poate că mă scutur puțin. Dar îmi maschez reacția cu un zâmbet și spun, pe un ton de profesionistă:

– Am înțeles!

– De asemenea, continuă el, trecându-și o mână prin părul cârlionțat, tata a dezvoltat recent o intoleranță severă la lactoză, dar nu vrea să renunțe la produsele lactate. S-ar putea să se petreacă...

– Incidente gastrointestinale.

De înțeles. Nici eu n-aș renunța la brânză cu una, cu două.

– Și verișoara mea, Izzy, devine agresivă fizic atunci când oamenii nu sunt de acord cu ea în legătură cu valoarea literară a trilogiei *Amurg*.

Îmi ascut auzul.

– E pro sau contra?

– Contra, răspunde Greg pe un ton sumbru.

Îmi place *Saga „Amurg”* chiar mai mult decât brânza, dar mă pot abține de la discursul TED pe tema motivelor pentru care

Alice și Bella ar fi trebuit să-i părăsească pe idioții ăia și să plece împreună spre apus.

Sunt în echipa „Bellice pen'todeauna”.

– 'Nțeles, să trăiți!

– Elsie, îmi pare rău! Bunica împlinește nouăzeci de ani. Vine toată familia, îmi spune el oftând, iar respirația îi e ca un fum de un alb lăptos în noaptea asta înghețată de ianuarie, la Boston. Mama o să fie în cea mai proastă stare a ei!

– Nu-ți face griji.

Apăs pe butonul soneriei de la intrarea casei bunicii lui Greg și afișez zâmbetul meu cel mai încurajator. Greg m-a angajat drept falsa lui iubită și o să aibă parte de acea variantă a mea pe care și-o dorește: încurajatoare, da, însă și ușor despotică. O femeie căreia nu-i place să mânuiască biciul, dar care ar putea, la nevoie.

– Mai ții minte care e strategia de ieșire? îl întreb eu pe Greg.

– Te tragi de sprânceană de două ori.

– O să spun că nu mă simt bine și ne furișăm afară. Iar atunci când apare oferta de partidă de sex în trei, sugerează stăruitor că am gonoree.

– Asta nu l-ar descuraja pe unchiul Paul.

– Negi vaginali?

– Hmm... poate? răspunde el masându-și tâmplele. Singurul lucru bun e că vine frate-meu.

Mă tensionez.

– Jack?

– Da.

Ce întrebare stupidă! Greg are un singur frate.

– Mi s-a părut că ai spus că o să fie plecat.

– Cina de lucru s-a anulat.

Gem în sinea mea.

– Ce?!

La naiba, am gemut de-a binelea!

– Nimic.

Mă strâmb și-i strâng brațul prin haină. Greg Smith e clientul meu preferat și o să-l ajut să treacă nevătămat peste seara asta.

– Lasă-mă pe mine să am grijă de familia ta, bine? Pentru asta mă plătești, la urma urmei.

Chiar așa e. Și îi sunt recunoscătoare în fiecare zi pentru că n-a trebuit niciodată să-i reamintesc. Mulți dintre clienții mei mă întrebă mai mult sau mai puțin direct ce alte servicii aș putea să le ofer, deși secțiunea *Termeni și condiții* a aplicației Întâlniri contrafăcute e destul de explicită. Ei își dreg vocea, își mângâie bărbia și întrebă:

– Mai *exact*, ce e inclus în... tariful ăsta de falsă iubită?

Deseori mă simt tentată să-mi dau ochii peste cap și să le trag un genunchi în testicule, dar încerc să n-o iau personal, zâmbesc cu blândețe și spun:

– Nu sexul.

De asemenea, ca să răspund întrebărilor care urmează de obicei, nu sărut, nu pipăi, nu vorbesc obscen, nu mă dezbrac, nu fac chestii cu fundul, nu fac sex oral, nu le fac laba și nu fac nici un alt fel de chestii sexuale de care se poate să nici nu fi auzit în viața mea. Nu-i las să facă pipi pe mine, să-mi adore picioarele și nici nu facilitez sau permit orgasmul în vecinătatea mea.

Nu că ar fi ceva în neregulă cu asta: sexul ca muncă e muncă și oamenii fac ce trebuie să facă în economia zilelor noastre. Nu toți ne permitem să îmbrățișăm carierele de balerini, pompieri sau manageri de fonduri de investiții la care am visat pe vremea când eram copii – sau pe când eram niște adulți de douăzeci și șase de ani, dați naibii. În urmă cu zece luni, când am obținut diploma de doctor în fizică teoretică la Northeastern, îmi imaginam că până la ora asta aveam să ocup un post academic remunerat cu o sumă rezonabilă. *Nu* mi-am imaginat că aveam să-mi plătesc factura la apă ajutând niște bărbați adulți să pretindă cum c-ar avea o viață personală. Și totuși, trebuind să-mi plătesc împrumuturile pentru studii, iată-mă prefăcându-mă că sunt iubită cuiva.

Nu vreau să stric buna dispoziție a nimănui, dar încep să am o bănuială cum că nu toată lumea ajunge să aibă viața pe care și-a dorit-o. Apare o inevitabilă pierdere a credinței în fericire atunci când ești angajată în mod repetat ca să lași impresia că un client e o ființă umană fermecătoare, echilibrată, disponibilă emoțional și capabilă să mențină o relație pe termen mediu cu o persoană care funcționează în aceeași parametri, pentru ca... ei, bine, motivele diferă de la caz la caz. Nu l-am întrebat niciodată pe Greg de ce Caroline Smith e atât de obsedată de ideea ca fiul ei în vârstă de treizeci de ani să aibă o iubită. Bazându-mă pe frânturi de conversație pe care le-am auzit fără să vreau în cadrul Universului cinematic Smith, bănuiala mea e că ideea ei fixă are de-a face cu moștenirea uriașă care o să apară în scenă odată ce bunica moare, și cu credința că, dacă Greg ar fi cel care ar furniza primul strănepot, ar fi mai probabil ca el să fie moștenitorul, nu știu... unui furtun de apă incrustat cu diamante, să zicem?

O, da, oamenii bogați. Sunt exact ca noi, ce să mai vorbim!

– Cum e viața în finanțe, Gregory? îl întreabă Caroline pe fiul ei, care dă peste cap jumătate de pahar de vin dintr-o înghițitură, probabil fiindcă numai eu l-am auzit explicând de cel puțin patru ori că, de fapt, nu lucrează în finanțe. Și tu, Elsie? adaugă Caroline, fără să aștepte un răspuns. Cum merge treaba la bibliotecă?

Respectând recomandările aplicației Întâlniri contrafăcute, nu le spun clienților mei nimic despre mine – numele meu complet, locul meu de muncă, adevărata mea părere despre coriandru (care este excelent, în cazul în care îți place să mănânci săpun). Asta presupune, pe scurt, să fii falsă iubită. La început părea suspect că cineva e dispus să plătească pentru o întâlnire falsă în era lui Tinder și a Pornhub-ului și, mai mult de-atât, că oamenii erau dispuși să mă plătească pe *mine* – Elsie cea neremarcabilă, situată la mijlocul tuturor scalelor care măsoară calitățile. Înălțime medie, păr castaniu și ochi căprui de o nuanță nici prea deschisă, nici prea închisă. Nas, fund, picioare, bust – cu

toatele, medii. Drăguță, da, dar într-un fel mediocru, greu de descris. Și totuși, mediocritatea mea cea medie e o coală albă de hârtie, care poate fi acoperită. O pânză goală pe care să pictezi. O oglindă care reflectă numai ceea ce alții vor să proiecteze. Un sul de țesătură care poate fi croit în... ei bine, sunt sigură că toată lumea a prins metafora.

Acea Elsie pe care și-o dorește Caroline Smith e cineva care poate să se întrețină amical cu oamenii care folosesc substantivul „vară“ drept verb, nu e destul de ostentativă ca să atragă pe cineva mai bun decât Greg și, în plus, are instinctele materne care s-o ajute să aibă grijă de fiul ei, pe care ea, mama lui, ar putea să-l iubească, dar nu se obosește să-l cunoască. Bibliotecară la o bibliotecă pentru copii a părut o excelentă meserie falsă. A fost distractiv să scotocesc prin forumurile online, în căutarea unor anecdote simpatice din domeniu.

– Astăzi am găsit trei biscuiți în formă de peștișori în exemplarul nostru cel mai bun din *Matilda*, răspund eu, zâmbind.

Sau, cel puțin, utilizatorul Reddit „împlacările mari“ i-a găsit.

– Ce *comic!* spune Caroline fără să râdă, să zâmbească sau să pară măcar un pic amuzată, după care se apropie de mine, șoptindu-mi, de parcă fiul ei, care e la jumătate de metru de noi, nu ne-ar putea auzi: Ne bucurăm atât de mult că ești aici, Elsie...

„Ne“ cred că îl include pe tatăl lui Greg, care șade tăcut lângă ea, aruncându-și trei cuburi de brânză în gură, cu privirea pierdută a cuiva care e detașat de realitate din 1999.

– Eram *atât* de îngrijorați din cauza lui Gregory! Dar acum e cu tine și n-a fost niciodată mai fericit.

„Sau a fost, de fapt?“ mă întreb eu.

Caroline adaugă:

– Gregory, să nu uiți să petreci cât mai mult timp împreună cu bunica ta în seara asta! Izzy face poze cu polaroidul ca să i le dea bunicii la sfârșitul petrecerii – ai grijă să apari în *toate!*

– O să am grijă să apară, doamnă Smith! promit eu, apucându-l de braț pe Greg.

Îmi încalc promisiunea cincisprezece secunde mai târziu, când ajung în capătul holului fastuos. Greg dă peste cap ceea ce i-a rămas din vin, ia două guri mari dintr-al meu, iar apoi, înainte să se încuie în baie, șoptește zgomotos:

– Ne vedem în zece minute.

Râd și-l las în pace. Simt nevoia să-l protejiez – suficient de mult încât să încalc protocolul standard al întâlnirilor false și să repet întâlnirea, suficient de mult încât să vreau să-l apăr de tâlhari, de pirați și de familia lui extinsă. Poate că fac asta fiindcă prima frază pe care mi-a adresat-o a fost afirmația panicată „Mama mă tot întreabă de ce n-am o iubită!“, urmată de o expunere grăbită a motivelor pentru care *asta* n-avea să se întâmple prea curând – explicație cu care mă puteam identifica prea bine. Poate că fac asta și din cauză că Greg arată întotdeauna așa cum mă simt și eu: obosit și copleșit. Într-o altă lume, am fi prieteni buni, apropiindu-ne din cauza inevitabilului ulcer provocat de stres, care o să ne devasteze în curând căptușeala stomacului.

Dau peste bucătăria goală, mă ascund acolo și privesc vârtejul roșu care se scurge în canalizare în timp ce torn în chiuvetă ceea ce mi-a rămas din pahar. Ce risipă! Ar fi trebuit să refuz vinul, pur și simplu, dar asta ar fi dat naștere la întrebări și nu vreau să explic faptul că alcoolul e periculos, un terorist al glicemiei și că pancreasul meu cel chinuit *nu* vrea să negocieze cu...

– Nu-i pe gustul tău?

Sar ca arsă. Și țip. Și aproape că scap paharul, care costă probabil mai mult decât studiile mele postuniversitare.

Am crezut că eram singură. Nu eram? Ba da, *eram*. Dar fratele mai mare al lui Greg se află în încăpere, sprijinindu-se de blatul de marmură, cu brațele încrucișate pe piept. Ochii lui deosebiți, multicolori, mă pironesc cu expresia lor obișnuită, de nepătruns. Stau între el și singura intrare – ori nu l-am observat, ori Jack a curbat continuumul spațio-temporal.

Ori l-am confundat cu frigiderul. *Au* dimensiuni similare, la urma urmei.

– Ești bine? întreabă el.

– D... da. Da, îmi cer scuze! Eu doar..., mă bâlbâi, forțându-mă să zâmbesc. Bună, Jack!

– Bună, Elsie!

Îmi rostește numele de parcă i-ar fi familiar, primul cuvânt pe care l-a învățat în viața lui, a doua lui natură, nu doar o grupare de vocale și de consoane pe care abia dacă a fost nevoit să le folosească până acum.

Nu zâmbește, desigur. Mă rog, *zâmbește*, dar niciodată nu-mi zâmbește mie. De fiecare dată când suntem în aceeași încăpere, el e o prezență impunătoare, măreață și sobră, a cărei activitate principală pare să fie aceea de a mă considera nedemnă de Greg.

– Nu-ți place vinul ăsta?

– Nu e vorba despre asta, răspund eu clipind, fâstăcită.

Are un tatuaj pe antebraț, care abia dacă se vede de sub mâneca suflecată a cămășii. Pentru că, bineînțeles, poartă blugi și o cămașă în carouri, chiar dacă invitația cerea în mod clar ca ținuta participanților la reuniune să fie una semielegantă.

Dar el e Jack Smith. Poate să facă ce are chef. Probabil că are un permis special, gravat pe bicepsii ăia ridicoli ai lui. Și ștamplat în sfertul albastru al ochiului drept, cel pus în evidență de cafeniul irisului.

– Vinul a fost grozav, spun eu, adunându-mă. Dar era o muscă în el.

– Chiar așa?

Nu mă crede. Nu știu de unde știu, dar știu. Și el știe că eu știu. Îmi dau seama; nu, *simt*. Mă încearcă o furnicătură la baza coloanei vertebrale, lichidă, scânteietoare și calduță.

„Ai grijă, Elsie!“ îmi spune furnicătura. „O să te aresteze pentru crimă împotriva strugurilor și o să-ți petreci restul zilelor într-o închisoare federală. Iar el o să te viziteze săptămânal, ca să se zgâiască la tine prin panoul ăla de plexiglas și să te facă să te simți stânjenită.“

– Probabil că te caută Izzy, spun eu, în speranța de a scăpa de el. E sus.

– Știi, răspunde el, *fără* să plece.

Doar mă studiază – atent, calm, ca și cum ar ști niște secrete despre mine. Că folosesc ața dentară o dată pe săptămână, în cel mai bun caz. Că nu știu ce e indicele Dow Jones nici după ce citec despre el pe Wikipedia. Și alte lucruri mai înfricoșătoare și mai *sombre* de-atât.

– Iubita ta e aici? întreb eu ca să umplu tăcerea.

Odată și-a adus o parteneră la o întâlnire de familie. Cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Cumsecade. Și amuzantă. Aș vrea să pot spune că era prea bună pentru el.

– Nu.

Din nou, tăcere. Continuăm să ne zgâim unul la celălalt. Zâmbesc ca să-mi să acopăr scrâșnetul agresiv al dinților.

– A trecut ceva vreme de când ne-am văzut ultima oară, spun eu.

– Asta a fost de Ziua Muncii.

– O, chiar așa! Uitasem!

N-am uitat. Înainte de ziua de azi l-am întâlnit pe Jack de două ori, cu două ocazii diferite, prima și a doua, și amândouă mi s-au înfipt în mod încăpățânat în creier, într-un mod la fel de plăcut precum frunzele de spanac blocate între molari.

Prima dată a fost cina cu ocazia zilei de naștere a lui Greg, când eu și Jack am dat mâna, iar el m-a salutat cu o înclinare rigidă din cap, după care și-a petrecut seara aruncându-mi priviri prelungi și scrutătoare. Atunci l-am auzit întrebându-l pe Greg: „Cum ai cunoscut-o?“ și „De cât timp?“ și „Cât de serioasă e treaba?“ pe un ton iscoditor, dezamăgitor de lejer, care mi-a provocat o furnicătură ciudată pe șira spinării.

Deci Jack Smith nu e fanul meu. Bine. E în regulă. Nu-mi pasă.

Apoi a fost a doua dată. Vara târziu, la petrecerea de la piscină a familiei Smith, cu ocazia Zilei Muncii, când n-am înotat. N-am cum să-mi maschez capsula¹ dacă sunt în bikini.

¹ Capsulă utilizată pentru administrarea insulinei, folosită de bolnavii de diabet

Nu mi-e rușine de faptul că sunt diabetică. Am avut la dispoziție două decenii ca să-mi accept sistemul imunitar hiperactiv, care se distrează mult prea bine distrugând celule necesare. Dar dintr-un motiv anume, reacțiile oamenilor atunci când află că trebuie să-mi pompez insulină în corp în mod regulat pot fi imprevizibile. Pe vremea când am fost diagnosticată (la vârsta de zece ani, după o criză în sala de sport a școlii, care mi-a adus porecla răutăcioasă, dar lipsită de creativitate, de „Zaharisi Elsie“), i-am auzit pe părinții mei șoptind în spatele paravanelor separatoare de la spital:

– Și asta acum!

Mama părea epuizată. Tata părea la fel.

– Știu. Trebuia să ni se întâmple nouă. Lance pică examenele. Lucas urmează să fie arestat pentru bătaia din parcare de la Walmart. Normal că singurul copil cu care ne era ușor se dovedește că are *ceva*.

– Nu e vina *ei*.

– Nu.

– Dar o să fie scump.

– Da.

Nu-i judec pe părinții mei: Lucas chiar a fost exmatriculat (iar acum își câștigă foarte bine existența ca electrician), la fel cum Lucas chiar a fost arestat (chiar dacă în spatele unui Shake Shack, pentru posesie de droguri care acum sunt legale). Mama și tata erau obosiți, depășiți de evenimente. Cam săraci. Sperau să aibă parte de un respiro, de o perioadă care să fie în sfârșit mai ușoară, și chiar îmi părea rău că nu eram eu cea care să le ofere acel respiro. Ca să mă revanșez față de ei, am încercat să fac problemele mele de sănătate – și oricare alte probleme apărute ulterior – să pară cât mai ușor de ignorat.

Am convingerea că oamenii mă plac mai mult dacă nu trebuie să consume energie emoțională pentru mine.

Ăsta e motivul pentru care n-am înotat la petrecerea de Ziua Muncii, alegând să stau pe pătură și să mănânc o felie de prăjitură,

afișând un zâmbet compus în mod de-a dreptul artistic. Motiv pentru care am calculat greșit carbohidrații pe care i-am mâncat și insulina de care aveam nevoie. Motiv pentru care m-am împleticit în timp ce traversam peluza casei de vacanță din Manchester-by-the-Sea a familiei Smith, drogată cu glucoză, cu vederea încețoșată și capul bubuindu-mi, încercând să-mi aduc aminte unde îmi pusesem telefonul ca să-mi pot ajusta doza de insulină și...

M-am ciocnit de Jack.

Literalmente. Nu l-am văzut, drept pentru care m-am lovit de pieptul lui ca și cum ar fi fost o uriașă gaură neagră. Ceea ce nu era. O gaură neagră, adică. Dar era destul de uriaș.

– Elsie! Ești bine?

„Bleah, vocea lui!“

– Îhî. Da, eu...

„Urmează să vomit.“

Mi-a apucat obrazul în palmă, cercetându-mi fața.

– Să-l chem pe Greg?

– Nu-i ne...

Durerea mi-a spintecat țeasta.

– Îl chem pe Greg.

– Nu... *nu-l* chema pe Greg, te rog.

S-a încruntat.

– De ce?

– Pentru că...

„Pentru că falsele iubite care sunt de treabă cer puțină atenție. Zâmbesc, n-au opinii ferme despre *cilantro* și absolut niciodată nu-ți cer să pleci de la o petrecere la piscină.“

– Poți... am nevoie să merg la baie și... telefonul meu...

O clipă mai târziu, eram într-o baie care arăta ca un spa de lux, cu poșeta în brațe. Și mi-ar plăcea să pot spune că nu-mi aduc aminte cum am ajuns acolo, dar în cap îmi plutește o amintire, cea a unor brațe puternice care m-au ridicat; a faptului că am fost cărată, plutind ca o pasăre; amintirea unei respirații călduțe pe tâmplă și a unui glas ce mi-a șoptit cuvinte pe care nu le țin minte.

Din păcate, asta a fost treaba. A fost Jack blând și săritor? Da. A crezut povestea pe care am inventat-o mai târziu, cum că n-aș fi vrut să-l deranjez pe Greg cu migrenele mele? Greu de crezut, dacă e să ne gândim la privirea lui sceptică, rece și insistentă. Poate că bănuiește că mă droghez. Poate că se teme să nu care cumva să întinez linia Smith cu genele mele slabe, care provoacă migrene. Dar e lucru sigur că Jack consideră că fratele lui ar putea găsi pe cineva mai bun.

Dar nu contează. Nu Jack e ținta mea, ci mama lui. Ceea ce e un lucru bun, pentru că n-am nici cea mai vagă idee care e Elsie pe care și-o dorește Jack.

Nu s-a mai întâmplat așa ceva. Sunt foarte bună la a găsi și a pune cap la cap indicii, dar Jack nu-mi dă *nici un* indiciu. Nu știu ce să amplific și nici cu ce s-o las mai moale; ce să ascund, ce să simulez; ce personalitate să sacrific pe altarul lui. E ca și cum el ar încerca să mă înțeleagă fără să mă schimbe, iar asta e imposibil. Nu așa se poartă oamenii. Nu cu mine.

Așa că zâmbesc cât de natural pot atunci când el întreabă:

– Ce-ai mai făcut, Elsie?

Tonul lui pare doar puțin prea indiscret.

– Ca de obicei. Fantastic.

„Nu sunt pe punctul de a-ți leșina în brațe de data asta.“

– Dar tu? Cum stă treaba la muncă? Ai un semestru bun? întreb eu.

Greg mi-a spus că fratele lui e un fel de profesor de sport. Nu-i de mirare, având în vedere că are o constituție ca a cuiva care are un abțibild cu CrossFit¹ pe mașină și bea shake-uri cu proteine în timp ce citește articolul despre haltere din revista *Men's Health*. Ceilalți bărbați din familia Smith sunt subțiri, lipsiți de forță, bruneți. Și iată-l pe muntele ăsta de om cu părul de culoarea nisipului, cu treizeci de centimetri mai înalt decât cea mai înaltă rudă a lui, cu trăsături pronunțat masculine și cu

¹ Marcă înregistrată de stil de fitness

voce gravă. Teoria mea: asistentă de la maternitate extenuată, bebeluș pus în leagănul greșit.

El mormăie, evaziv:

– Nu mi-am ucis nici un elev. Încă.

Un sentiment surprinzător de cunoscut.

– Pare un câștig.

– Nu pentru mine.

La naiba! Mă face să zâmbesc.

– De ce vrei să-i omori?

– Se vaită. Nu citesc programa.

Programă pentru sport? Singura programă a profesorului meu de sport a fost să ne umilească neconținut pentru că nu reușeam să ne cățărăm pe sfoară. Jack adaugă:

– Mint.

Înghit în sec.

– Despre ce mint?

– Despre mai multe chestii.

Ochii îi strălucesc, buzele îi zvâcnesc, mușchii i se umflă sub cămașă și...

Obişnuiam să cred, nu, obişnuiam să *știu* că tipii cu păr deschis la culoare nu sunt atractivi. La gimnaziu? Tuturor le plăcea Legolas, dar eu eram din fan clubul Aragorn. Draco Malfoy? Cere să i se răsucescă sfârcurile, și nu la modul sexy. Test de personalitate: „Care personaj din *Urzeala tronurilor* ești?“ Niciodată un Targaryen. Urăsc faptul că mă uit la Jack Smith, la linia perfectă a fălcii lui, la gropițele perfecte, la mâinile lui perfecte și că îl găsesc frumos.

Poate că tot ce trebuie să fac e să nu mă uit. Da, un plan excelent.

– Scuză-mă, spun eu pe un ton politicos, sunt sigură că mă caută Greg!

Mă întorc cu spatele înainte să poată răspunde, având imediat sentimentul că am reușit să mă eliberez dintr-o singularitate gravitațională¹.

¹ Teoretic, singularitatea gravitațională e un punct cu un volum ce tinde spre zero și o densitate ce tinde spre infinit, adică un punct de concentrație infinită și cu o forță gravitațională imensă.

Bleah.

Camera de zi e la câteva curbe și cotituri distanță, spațioasă, dar aglomerată, drăguță, în pofida excesului de tablouri pe teme navale și a mobilierului agresiv, tapițat cu piele. Îmi petrec câteva minute asigurând-o pe mătușa lui Greg că o s-o consultăm înainte să alegem o firmă de catering pentru nuntă; alte câteva minute, prefăcându-mă că nu observ atunci când unchiul lui Greg își linge buzele, uitându-se la mine; încă un număr de minute stând la taclale pe un ton amabil cu un amestec de veri – despre vreme, trafic și cadre proaste din *Saga „Amurg”*. Sărbătorita deschide cadouri lângă șemineu, spunându-i uneia dintre nurorile ei:

– Un cupon pentru o baie de nămol? Adorabil! O să fie ca o repetiție pentru momentul în care o să fiu coborâtă în mormânt, iar voi o să vă bateți pe banii mei!

E consecventă: prima dată când am întâlnit-o pe Millicent Smith, și-a pus ambele mâini pe umerii mei și a spus:

– A fost cea mai mare greșeală a vieții mele să fac copii!

Fiul ei cel mai mare era lângă ea. Încă nu mi-am dat seama dacă Millicent Smith e o zgripturoaică malefică, sau doar o babă răutăcioasă la modul neintenționat. Oricum ar fi, e personajul meu preferat din familia Smith.

Mă îndepărtez cu un zâmbet pe față, sfârșind prin a ajunge lângă tabla de Go din colțul camerei, pe care piesele sunt înghețate la jumătatea unei partide. Sunt în aceeași poziție de la prima mea vizită, pătratele de lemn și piesele de porțelan fiind total incompatibile cu decorul specific al unei case de pe coastă. Greg stă de vorbă cu tatăl lui și mă întreb dacă o să plecăm în curând. Am treizeci și trei de eseuri de corectat la *Vibrații*, *Unde și Optică*, ceea ce cu siguranță că o să mă facă să-mi doresc o moarte subită. Mai am de conceput și un test-grilă pentru Știința Materialelor. Și, desigur, de pregătit o prezentare pentru o altă slujbă. Vreau, nu vreau, *am nevoie* să-mi iasă foarte bine. Nu există posibilitatea să am o marjă de eroare, de vreme ce asta-i modalitatea prin care pot scăpa de serile cu întâlniri false și de

zilele în care schimb e-mailuri cu sexxy.chad.420@hotmail.com despre posibilitatea ca alergia la gluten a șinșilei lui să-l scape de examenul de la mijlocul semestrului la Fizică 101. O să trebuiască să repet prezentarea de minimum unsprezece ori, adică numărul de dimensiuni existente conform Teoriei M, versiunea mea favorită de teorie a...

– Joci?

Mă sperii. *Din nou*. Jack stă de partea cealaltă a tablei de Go, studiindu-mă cu ochi sumbri. Toate rudele lui sunt aici, așa că mă întreb de ce irosește timpul prețios pe care-l poate petrece cu familia, săcâind-o pe falsa iubită a fratelui său?

– Elsie! mă strigă Jack, iar eu îmi aud iarăși numele rostit ca și cum universul ar fi creat cuvântul ăsta numai pentru el. Te-am întrebat dacă joci.

Pare amuzat. Îl urăsc.

– Of, hmmm... puțin.

Sunt modestă. Go e un joc chinuitor de complicat, care-ți încâlcește creierul; ca atare, e activitatea extracurriculară preferată a multor fizicieni. După o clipă de stat în expectativă, îl întreb:

– Tu?

Jack nu răspunde. În loc de asta, adaugă câteva piese albe.

– O, nu, spun eu, clătînând din cap. E partida altcuiva. Nu putem...

– Ți convine să joci cu negru?

Nu prea. Dar înghit în sec și mă întind, ezitant, după piese, pe care le pun jos. Mândria mi se bate cap în cap cu instinctul de conservare: n-o să-mi ascund priceperea la Go doar ca să-l las pe Jack să câștige, dar e foarte posibil ca înfrângerea să-l transforme într-un bizon care aruncă flăcări pe nări și preface în scrum un întreg perete portant. Nu vreau să-mi dau obștescul sfârșit sub dărâmături, alături de Jack Smith și de unchiul lui obsedat de partide de sex în trei.

– Cum mai e Greg? întrebă el.